

Skupaj gradimo dom

Osebe: Špela, Miha, Hudič, Angel, Mama, Oče

Špela (*Riše. Pridruži se ji starejši brat.*)

Miha: Živjo tamala! Kaj delaš?

Špela: Rišem risbico za prijateljico Ivano. Narisala bom mamo, očka, tebe in sebe in našo hišo, da bo vedela, kje živimo. Pa veš kaj (*žalostno*), pošteno sem že lačna.

Miha: Pa nisi jedla kosila v šoli?

Špela: Ne, ni mi bilo všeč (*malo se zmrduje*).

Miha: Aja?! Včeraj sem videl, da je mama kupila neke piškote ... Ma ne, niso za naju, so za sosedo Minko, ker gremo danes k njej na obisk.

Hudič (*Špeli na uho*): Nič hudega, če so za sosedo. Bo mama kupila druge. Vseeno pojdi ponje.

Špela: Jaz sem lačna, bo mama kupila druge piškote za sosedo. (*Hitro vstane in steče po piškote*).

Angel: Ni prav, da je Špela vzela piškote. Mama vaju velikokrat opominja, da ni dobro, da jemljeta to, kar ni za vaju ali namenjeno vama. In veš, da je dobro vse pojesti kar dobimo za kosilo, čeprav nam ni najbolj všeč. Opomni jo.

Miha: Špela, se mi vseeno zdi, da ni prav, da odpiraš piškote. Niso bili zate.

Špela (*odločno*): Jaz jih bom odprla!

Angel (*šepeta Špeli na uho*): Ni dobro, kar delaš.

Špela naprej je piškote: Njam! Kako so dobri!

Hudič (*Špeli na uho*): Ponudi jih še bratu.

Špela: Poskusi še ti enega. Gotovo si jih tudi ti želiš poskusiti. Res so dobri. Tale čokolada, ki je polita čez ...Njami ... Boš? (*Bratu pondi škatlo.*)

Hudič (*Mihu na uho*): Poskusi jih!

Angel (*Mihu na uho*): Ne Miha, ni prav! Ubogaj mamo!

Špela: Njam, kako so dobri, še enega bom. Daj vzemi še ti enega.

Miha: Stegne roko proti škatli, ki mu jo ponuja Špela. No, pa bom ... samo enega bom. Potem pa hitro pospravi škatlo.

Špela: Ok. Bom takoj pospravila. Nič ne reče. Škatlo zapre in jo pospravi na isto mesto, kjer jo je našla.

Mama prihaja iz službe: Živjo otroka, kako sta? Kaj počneta? Kako je bilo v šoli?

Ko Špela zasliši mamo, se še bolj skloni nad delo. Miha igra igrice na telefonu. Mame ne pogleda.

Špela: Dobro!

Miha: Dobro!

Angel Špeli: Povej ji, kaj si naredila.

Špela: Mama ... *(kot da bo povedala za piškote, a se premisli)* Mmmm ... Bomo šli k sodedi Minki danes?

Mama: Ja, začnita pospravljati in se obujta ter oblecita. No, šli bomo čez kakih 15 minut, tako da kar pohitita. *Tiho pri sebi ...* Pa da ne pozabim Minkinih najljubših piškotov ...

Mama sama pri sebi pri omari: Še piškote! Vzame škatlo, ki se odpre. V njej manjka polovica piškotov.

Hudič: Vidiš, zastonj se trudiš. Nikoli ne bo nič boljše. Vedno ista pesem ...

Angel: Pogovorite se z otroki. Najbrž sta ona odprla škatlo piškotov. Ni dobro, da sta to naredila. Pogumno. Moraš vztrajati.

Mama pride k otrokoma, ki sta še vedno zatopljena v svoje delo.

Mama: Otroka, ali mogoče vesta, kaj se je zgodilo s piškoti v tej škatli. Kdo jih je pojedel?

Otroka se delata, kot da mame ne slišita.

Mama: Špela in Miha? Ali me slišita? Kdo je odprl to škatlo?

Otroka nič ... Počasi Špela dvigne glavo: Miha mi je rekel, da jih lahko vzamem.

Hudič: On je kriv, ja *(napihuje k prepiru)*!

Miha: Špela, ni res! Ti si šla ponje in jih odprla. Jaz nimam nič pri tem.

Angel Mihi: Lažeta. Povejta resnico!

Špela: Lažeš (užaljeno) ...

Mama: No, kar sama se pogovorita, kaj je bilo s temi piškoti. Oba dobro vesta, kaj je res in kdo ja za kaj kriv. Pridem nazaj in se do konca pogovorimo.

Špela Mihi: Vedno sem jaz vsega kriva. Ti si mi povedal, da so tam piškoti in tudi ti si jih jedel.

Miha: Ni res, vedno sem jaz kriv. Ti jo ušpičiš in jaz naj te potem zagovajram. Če bi ne odprla piškotov bi bilo vse v redu.

Hudič Mihi: Nima smisla se z njo dajat ... Pusti jo, pošlji jo nekam.

Miha: Ne bom se več dajal s tabo smrklja. Grem ven.

Špela: Prav, pa pojdi. Jaz tudi grem.

Mama se vrne v prostor in vidi, da ni otrok. Gre k možu.

Angel: Pogovori se z Jožetom. Ni v redu, da otroci lažejo. Skupaj morata stopiti.

Hudič: Ti otroci, isti oče. Tudi z njim se tolikokrat ne moreš nič zmenit.

Mama (že malo jezna): Jože, otroka sta pojedla škatlo piškotov, ki sem jo kupila za Minko. Želela sem se pogovoriti z njima, pa sta se samo izgovarjala in obtoževala. Pustila sem ju, naj se pogovorita in mi povesta, kaj je res. Ko sem se vrnila, ju ni bilo več.

Hudič Jožetu: Rekel si, da boš danes to delo dokončal.

Oče Jože (zatopljen v delo): Kaj praviš? Morava res zdaj o tem?

Mama: Ja, morava.

Angel: Pusti delo, pogovorita se.

Oče Jože ostaja pri delu ... mamo ignorira.

Hudič mami: Vedno si za vse sama.

Mama: Saj sem vedla, da bo tako. *Začne se jeziti.* Vedno ista pesem, vedno sem za vse sama. Nikoli me ne podpreš. Nikoli ne udariš po mizi. Zdaj me pa še ignoriraš.

Oče Jože: Pa kaj je no?! Ne vidiš, da delam. Pri tej hiši ni nikoli miru. Kdaj bo človek lahko kaj naredil?

Mama: Jože, ne delo - otroci ...

Oče Jože: Jaz nimam cajta, zmente se sami ...

Mama (užaljeno odide): Prav ...

Angel tatu: Pojdi za Metko in se z njo pogovori. Delo ni najpomembnejše. Ni dobro, da otroci lažejo in ne ubogajo.

Mama v kuhinji ježno pripravlja mizo za večerjo. Oče pride k njej.

Angel: Poslušaj ga.

Hudič: Vrni mu, da te je ignoriral in ga ignoriraj še ti!

Oče Jože: Oprosti. Spet sem videl le delo. Ko bi rad nekaj končal, mi je za vse ostalo vseeno. Oprosti, ker sem skrbel le zase in nisem pomislil, da ste vi, ti in otroci, pomembnejši.

Mama: Oh, tudi ti mi oprosti ... Tako mi postane težko, ko se trudim, da bi otrokom dopovedala stvari, pa vidim, da vedno znova ne upoštevajo. Potem mi je pa najhuje, da se počutim sama. Takrat

potem stresem jezo nate in te po krivem obdolžim, da mi nikdar ne pomagaš, tudi če vem, da to ni res. Oprosti, za mojo jezo.

Oče Jože: Je že v redu. Pokličiva sedaj otroke, da se pogovorimo.

Mama: Špela, Miha!

Angel: Pojdita v kuhinjo, pogovoriti se morate. Ta greh vaju bo težil, dokler se ne opravičita!

Hudič: Ne hodita! Oči je sedaj stopil na mamino stran! Slišala jih bosta!

Prideta.

Špela: *se obotavlja* Mama, ... oprosti. Jaz sem odprla piškote, ker sem bila lačna. Oprosti, da sem se zlagala. Pa tudi tebi se opravičujem, Miha, da sem te obtožila, da si kriv. Saj sem vedela, da nisi, pa nisem hotela priznati.

Miha: ... tudi jaz bi se rad opravičil, tudi sam sem vzel piškot in *proti Špeli* moral bi se bolj potruditi, da bi te prepričal, da ni prav, kar počneš.

Mama: Lepo, da sta premislila in priznala. Hvala Bogu! Spet smo lahko skupaj! Ko se odločimo za dobro, se stvari hitro postavijo na pravo mesto.

Špela: Mama, še nekaj, poglej, dam ti svojo žepnino, da boš lahko kupila druge piškote, prav?

Mama: O, lepo, da si sama pomislila tudi na to.

Oče Jože: No, pa je spet lepo v naši družini. Se mi zdi, da kar čutim, kako je sam božji angel z nami.

Mama: No, otroci, skočimo sedaj v trgovino po piškote, potem pa k sosedi na rojstni dan! Oblecimo se!